

ΣΑΝ ΝΑ ΉΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΠΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΖΩΗΣ, ΖΩΗ, ΠΗΓΗ, ΣΙΜΩΝΑΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1267: Η Εκκλησία της Βιέννης διατάζει όλους τους Εβραίους να φορούν ένα διακριτικό σήμα.

1329: Ο βυζαντινός αυτοκράτορας Ανδρόνικος Γ', κατά την εκστρατεία του εναντίον των Τούρκων του Ορχάν, πτήσται στη μάχη του Πελεκάνου, στην ασιατική ακτή της Προπονίδος.

1801: Ο πειρατές της Μπαρμπαριάς κηρύσσουν πόλεμο εναντίον των ΗΠΑ.

1859: Σημειώνοντα συγκρούσεις στην Αθήνα μεταξύ φοιτητών και αστυνομίας. (Σκιαδικά)

1902: Ιατρικό επίτευγμα στην Αθήνα. Ο χειρουργός Σπυρίδων Μαγγίνας αφαιρεί με επιτυχία από ασθενή του ολόκληρο το δεξιό νεφρό του. Η εγχείρηση αυτή έχει ποσοστά επιτυχίας στο εξωτερικό μόλις ένα τοις χιλίοις.

1956: Εκτελούνται από τις Βρετανικές αρχές οι αγωνιστές της ΕΟΚΑ Μιχαήλ Καραολής και Ανδρέας Δημητρίου, οι οποίοι ανέρχονται στην αγχόνη ψάλλοντες τον εθνικό ύμνο και ζητώντας την ανεξαρτησία της Ελλάδας.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1878: Κωνσταντίνος Παρθένης, διακεκριμένος ζωγράφος. (Θαν. 25/7/1967)

1905: Μάρκος Βαμβακάρης, ρεμπέτης. (Θαν. 8/2/1972)

1960: Μπόνο Βοζή Μπόνο, καλλιτεχνικό ψευδώνυμο του Πολ Ντέιβιντ Χιούζον, ιρλανδός τραγουδιστής των U2.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1556: Λέοναρντ Φουξ, γερμανός βιτανολόγος, που έδωσε το όνομά του στο φυτό Φούξια. (Γεν. 17/1/1501)

1982: Πίτερ Βάις, γερμανός θεατρικός συγγραφέας. (Γεν. 8/11/1916)

2009: Διαμαντής Πατέρας, εφοπλιστής και γενικός αρχηγός του Παναθηναϊκού την περίοδο που η ομάδα έπαιξε στον τελικό του Κυπέλλου Πρωταθλητρών Ευρώπης εναντίον του Άγιας στο Γουέμπλεϊ, πατέρας του πρώτου προέδρου του Παναθηναϊκού Νικόλα Πατέρα. (Γεν. 1933)

Η θυσία των Καραολή και Δημητρίου

Ο Μιχαλάκης Καραολής και ο Ανδρέας Δημητρίου υπήρχαν οι πρώτοι αγωνιστές του Κυπριακού Αγώνα που καταδικάσθηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν από τους άγγλους δυνάστες.

Ο Μιχαλάκης Καραολής γεννήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 1933 στο Παλαιοχώρι Πιτσιλιάς και ήταν το τέταρτο παιδί του Σάρβα και της Παναγιώτας Καραολή. Αποφοίτης από την Αγγλική Σχολή Λευκωσίας και διορίστηκε δημόσιος υπάλληλος. Παράλληλα, ασχολήθηκε με τον στίβο ως αθλητής του ΑΠΟΕΛ. Εντάχθηκε από τους πρώτους στην ΕΟΚΑ και πήρε μέρος στον απελευθερωτικό αγώνα με την ομάδα του Πολύκαρπου Γεωρκάτζη.

Στις 28 Αυγούστου 1955, μαζί με τον συναγωνιστή του Ανδρέα Παναγιώτου σκότωσαν τον αστυνομικό Ηρόδοτο Πουλλάνη, την ώρα που παρακολουθούσε μια συγκέντρωση του ΑΚΕΔ. Ο Παναγιώτου διέφυγε, ενώ ο Καραολής συνελήφθη σε ενέδρα από τις αγγλικές δυνάμεις και φυλακίστηκε στις Κεντρικές Φυλακές Λευκωσίας. Στις 28 Οκτωβρίου καταδικάσθηκε σε θάνατο, παρότι ο σφαίρα που σκότωσε τον ελληνοκύπριο αστυνομικό προέρχοταν από το όπλο του Παναγιώτου. Οι Αγγλοί δεν του συγχώρουσαν ότι κατά τη διάρκεια της ανάρτησης δεν είχε αποκαλύψει τους συναγωνιστές του.

Ο Ανδρέας Δημητρίου γεννήθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 1934 στον Άγιο Μάμα Λεμεσού και καταγόταν από πάμπτωχη πολυμελή οικογένεια. Φοίτης για τρία

χρόνια στο Νυχτερινό Γυμνάσιο Αμμοχώστου και στη συνέχεια έπαισε δουλειά σε κατάσπημα εκφυτικών και κυνηγετικών ειδών. Από μικρός αναμένθηκε στον συνδικαλισμό και διατέλεσε γραμματέας της Συντεκνίας Αχθοφόρων. Νεαρός αγωνιστής της ΕΟΚΑ, πρωτοστάτης στην αρπαγή οπλισμού από τις κατοχικές αρχές της Αμμοχώστου. Τα όπλα πρωθήθηκαν σε διάφορες ανάρτησης ομάδες, οι οποίες μέχρι τότε ήταν εφοδιασμένες σχεδόν μόνο με κυνηγετικά. Στις 22 Νοεμβρίου 1955 κατηγορήθηκε ότι πυροβόλησε και τραυμάτισε στην Αμμοχώστο τον πράκτορα της Ιντελιγενς Σέρβις, Σίντνεϊ Τέιλορ.

Συνελήφθη και καταδικάσθηκε σε θάνατο. Στις 10 Μαΐου 1956, ο Μιχαλάκης Καραολής και ο Ανδρέας Δημητρίου απαγχούντηκαν στην Κεντρικές Φυλακές της Λευκωσίας. Η γενναία στάση τους μπροστά στους δημόσιους τους και το γεγονός της θανάτωσής τους προκάλεσαν πλακόσια αντίδραση και κατακραυγή. Την προηγούμενη μέρα (9 Μαΐου 1956) στην Αθήνα, 4 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από τις συγκρούσεις αστυνομικών και διαδηλωτών, που ζητούσαν την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Προς την των δύο πρώων, πολλοί δρόμοι στην Ελλάδα και την Κύπρο φέρουν το όνομά τους.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΆΛΛΟΙ...

Η μάχη του συσσιτίου

Παύλος Τσίμας

Η απόφαση του Γιώργου Καμίνη, να μην παραχωρήσει την Πλατεία Συντάγματος στους μποντμπούλεράδες των καθ' ημάτια SchutzStaffel για ένα πασαχαλόν συσσίτιο φυλετικής καθαρότητας, μας γύρισε πίσω στις ευτυχισμένες (ή περίπου) περιόδους του φιλονιώπου του 2010 και μας έκανε να θυμούμε πώς και γιατί η πλειοψηφία των Αθηναίων τον εξέλεξε δήμαρχο.

Τις θυμάστε εκείνες τις δημοτικές εκλογές; Είχαμε ήδη υποστεί το σοκ της πτώσης από τα σύννεφα του καραμανικού «ην χώρα είναι θωρακισμένη απέναντι στην κρίση» και του παπαδρέϊκου «λεφτά υπάρχουν» στη σκληρή πραγματικότητα της χρεοκοπίας και στην ταπείνωση της προσφυγής στον «μηχανισμό» και το Μνημόνιο του. Είχαμε ήδη γευτεί την πικρή γεύση της αύξησης των φόρων και της μείωσης των εισοδημάτων. Είχαμε εγκύρως προειδοποιηθεί για τις μείωση - μια «εσωτερική υποτίμηση» θηριωδών διαστάσεων. Άλλα είχαμε ακόμη - ή τουλάχιστον μια σημαντική μερίδα του εκλογικού σώματος είχε - την ελπίδα πως, τουλάχιστον, η κρίση θα γίνοταν ευκαιρία. Ευκαιρία να απαλλαγούμε από όσα (και όσους) μας εί-

χαν φέρει ώς εδώ. Ευκαιρία να λύσουμε τα δεσμά του παρασιτισμού και της κομματοκρατίας.

Η - πάρα πάσα προσδοκία - εκλογή του Καμίνη στην Αθήνα και του Μπουτάρη στη Θεσσαλονίκη αιτήθηκε στην ελπίδα εξέφραζαν. Η Αθήνα που από το 1986 και ύστερα φύγει λαμπρούς αστέρες της Δεξιάς, προσφέρντας τους τη δημιαρχία ως εφαλτήριο για υψηλότερες πολιτικές φιλοδοξίες, διάλεγε για δήμαρχο έναν χαμηλών τόνων, αντιστάρ «τεχνοκράτη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Και η Θεσσαλονίκη που από το 1986 και αυτή ψήφιζε κομματάρχες της μακεδονομάχου εθνικοφρούσιν, ο διασπόμετος των οποίων είναι πια στη φυλακή καταδικασμένος σε ισόβια, διάλεγε για δήμαρχό της μια αντιουμβατική, τολμηρά φιλελεύθερη, προσδευτική φυσιογνωμία της πόλης.

Το κονό τους χαρακτηριστικό ήταν ότι και οι δύο απέιχαν παρασήμαντα από το πρότυπο του διεφθαρμένου ώς το μεδούλι των κοκάλων του επαγγελματία πολιτευτή. Η κοινή προσδοκία που τους ανέδειξε ήταν πως ένα νέο πρότυπο δημόσιου άνδρα (ή γυναίκας), απαλλαγμένο από τις μετα-οικονομικές αμαρτίες του κατεστημένου πολιτικού συστήματος, θα εξασφάλιζε

ΤΑ ΝΕΑ

τεχνοκρατικά επαρκέστερη και ιθικά ανεκτή διαχείριση του δημοσίου πράγματος.

Αν ο δύο συγκεκριμένοι ανταποκρίθηκαν, ως δήμαρχοι, στις προσδοκίες που τους ανέδειξαν είναι άλλη συζήτηση. Θα έρθει το χρόνος η ώρα του απολογισμού για τον καθένα τους. Το θέμα είναι ότι στο εθνικό πεδίο η ελπίδα πως η κρίση θα μπορούσε, εκτός από αφορμή κοινωνικών δεινών, να γίνει και ευκαιρία θετικών αλλαγών μάλλον εξαπίστηκε.

Το πολιτικό σύστημα διαχειρίστηκε την κρίση, αυτά τα τρία χρόνια, με τρόπο άθλιο. Εβαλε το κάρο στη θηριώδη αύξηση της φορολογίας και τη δραματική μείωση των εισοδημάτων) πριν από τα άλογα (την εκθελεύση αναμόρφωσης του φορειστρατικού μηχανισμού και τον εξορθολογισμό του Δημοσίου). Πολέμησε να προστατεύσει τα ασθενικά πια ερείπια του, την πάλαι ποτέ ανθούσα κομματοκρατία και την πανικόβλητη πελατεία του, την παρασιτική οικονομία, αδιαφορώντας αν έτσι ο δημόσιονομική προσαρμογή γινόταν ακόμη πιο άδικη και μονομερής εις βάρος της μισθωτής εργασίας. Και, μολονότι η συγκρότηση μιας τρικομματικής κυβέρνησης ήταν ήδη ένα μεγάλο βήμα

αλλαγής στα πολιτικά ήθη, η αντίσταση και η επιβίωση των παλιών φεουδαρχικών ιθών (όπως έδει